Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 17. Den 1ste Juni 1893. 42de Aargang.

Konferencen i Salt Lake City.

(Fortsat fra Side 245.)

Eftermiddag.

Mødet aabnedes med, at Koret og Forsamlingen sang Salmen:

»Redeemer of Israel, our only delight.«

Bøn af Apostel Brigham Young, hvorefter Koret sang:

»Come dearest Lord, descend and dwell.«

Ved dette Møde var Forsamlingen saa stor, at hver Plads var optagen, og Folk stode overalt i Gange og paa Trapper.

Præsident Joseph F. Smith

var den første Taler. Han gjorde opmærksom paa, at Konferencen og Tempelindvielsen maaske havde hidlokket Lommetyve og andre daarlige Individer, som efter al Sandsynlighed vilde forsøge at udøve deres Haandværk mellem den store Masse Mennesker, der ved denne Lejlighed var forsamlet; derfor var det ingen Skade til at være forsigtig.

Taleren følte sig tilfreds med det Privilegium at kunne mødes med de Hellige under saa gunstige Omstændigheder som de nuværende, og han nedbad Herrens Aand i rigeligt Maal over de forsamlede Hellige. Han sagde videre: Dette er en herlig Tid for os som et Folk. Zion vokser, og Guds Folk tiltager. Vi ere i Evangeliets store Skole, og vi bør være trofaste og flittige Disciple, saa at vi kunne føle og forstaa det store Ansvar, der hviler paa os som Guds Folk. En af de store Lektier, som det er nødvendigt for de Sidste-Dages Hellige at lære, er Forstaaelsen af, at det, som er aandeligt, er mere vigtigt end det, som er timeligt. Vore Hjerter skulde knyttes til langt højere Ting, end denne Verden er i Besiddelse af. Det er nødvendigt, at hver Mand og Kvinde komme saa langt, at de kunne sige: „Fader! ske Din Vilje og ikke min."

Vi ere nu færdige til at indgaa i Herrens Tempel, der i de sidste 40 Aar har været under Opførelse, og her ville

vi Dag efter Dag fremstille os for Herren og ofre vore Hænders Gjerning til ham. Jeg føler mig meget taknemmelig for den Fremgang, vi have haft med dette Arbejde, og fordi det er blevet os tilladt at fuldføre det i den Tid, vi have brugt dertil; ligeledes føler jeg mig taknemmelig for den Venlighed og Velvilje, der overalt er bleven lagt for Dagen blandt de Sidste-Dages Hellige for at fuldende dette mægtige Foretagende. Jeg ved, at Herren er tilfreds med de Hellige for, hvad de have gjort i denne Retning, og jeg er overbevist om, at Majoriteten af Folket her er i Besiddelse af den rette Aand, Evangeliets Aand. Vi bør ikke gaa ind i Guds hellige Tempel med Bitterhed i vore Hjerter, den Ene mod den Anden, eller med Had til vor Næste, men ydmyge os selv som smaa Børn.

Jeg ønsker at formane mine Tilhorere til at gjøre Godt mod deres Medmennesker, naar som helst de have Lejlighed dertil. De Hellige bør være ærlige i deres Overbevisning, sande og oprigtige i deres Bekjendelse og forstandige i deres Vandel. Det er nødvendigt, at vi som et Folk vandre i Ydmyghed for Herren, og at forsonende Følelser fylde vore Hjerter; selv føler jeg til at bede alle Sidste-Dages Hellige om Tilgivelse, dersom jeg i Ord eller Gjerning har forurettet, saaret eller fornærmet nogen af dem, og har Nogen nogensinde forurettet mig i Ord eller Handling, da tilgiver jeg ham af mit ganske Hjerte. Det er ikke nødvendigt, at vi gaa nedbøjede og betyngede med Sorg eller indgaa i Herrens Helligdom med bedrøvede Ansigter; Herren ønsker netop, at vi skulle samles med opløftet Sind og en frydefuld Aand.

Herren har ved sin egen Røst talt fra Himlen til Jorden i denne sidste Uddeling, og hans Værk vil spredes, til det skjuler hele Jorden. Det er et Retfærdighedens Arbejde, og det er vor Pligt at erkjende Guds Haand i alle Ting.

Da jeg blev født, for 54 Aar siden, var Kirken i sin Barndom, og i mere end 30 Aar har jeg været forenet med Præstedømmet og arbejdet blandt dette Folk baade ude og hjemme ved at prædike Evangeliet i Ord saa vel som ved Eksempel, og ved at aflægge mit Vidnesbyrd om Sandheden for mine Medmennesker. Mennesket maa foreslaa dette eller hint, men Gud udfører sit eget Arbejde paa sin egen Maade, og han vil fuldende Alt i sin egen Tid. De Sidste-Dages Helliges Mission er at gjøre Godt mod alle Mennesker og ikke Ondt mod Nogen; dette er min personlige Hensigt og mit hojeste Ønske.

Hvor mange af de Hellige holde Visdomsordet fuldt ud? Ikke Halvdelen af de Sidste-Dages Hellige efterleve det; men det er alligevel en Befaling fra Gud, en af de Love, han forlanger, at vi skulle overholde.

Det er vor Pligt at lære, at der er Noget baade i dette og det tilkommende Liv, som er mere ønskeligt end Rigdom, og det er Retfærdighed.

Taleren sluttede sine Bemærkninger med at bekræfte Sandheden af Præsident Woodruffs Tale om Formiddagen, at aldrig før i Kirkens Historie havde større Enighed raadet mellem de to ledende Raad af Præstedømmet (det øverste Præsidentskab og de Tolv) end i Dag. Han bad, at de Hellige ligeledes maatte være forenede og i alle Ting søge at kjende Herrens Sind og Vilje.

Apostel Lorenzo Snow

sagde: Dette er een af de lykkeligste Begivenheder, vi som Individer og et Kirkesamfund have oplevet, naar vi tage

de forhaandenværende Omstændigheder i Betragtning. Se vi tilbage i Tiden og tænke paa de besynderlige Tildragelser, Prøver og Gjenvordigheder, som dette Folk har gjennemgaaet i de forløbne 63 Aar, da er det højst forbausende, hvorledes Herren har staaet sit Folk bi og beskyttet det, medens det har været beskjæftiget med at rulle dette store Værk fremad.

Enhver, der med et rent Hjerte og en ydmyg Aand indgaar i dette hellige Tempel, som snart skal indvies, vil ikke forlade samme uden at nyde særegne Velsignelser, om end disse i mange Tilfælde og for Manges Vedkommende maaske kunne være anderledes end dem, de havde ventet at modtage. I Kirtland Tempel skete mange mærkværdige Tilkjendegivelser, og nogle af de Hellige, som ere tilstede ved Indvielsen af dette Tempel, kunne maaske ogsaa ved denne Lejlighed forvente at se tjenende Engle eller endog Guds eget Aasyn. Det vil maaske ikke være gavnligt for nogen af Eder at faa en saadan Tilkjendegivelse. Herren kjender bedst selv, hvad der er gavnligt for hvert Individ, og han vil uddele sine Gaver til sine Børn saaledes, at de ville komme dem mest til Gode. Det kan med Sikkerhed antages, at enhver trofast Hellig, som med ædle Hensigter indgaar i den hellige Bygning, vil modtage en Velsignelse, der vil berede ham eller hende en stor Glæde; thi førend de forlade Templet, vil der i deres Hjerter opstaa Følelser, der ville tjene dem til Styrke og være dem til Nytte i kommende Tider; og som sande Sidste-Dages Hellige ere de berettigede dertil.

Taleren henthydede dernæst til Enighed og sagde, at denne maa først findes blandt Medlemmerne af de forskjellige Kvorumer, førend den kan blive raadende i hele Kirken. Jesu Bøn til Faderen, at hans Disciple maatte være Eet med ham, ligesom han og Faderen vare Eet, vil fuldbyrdes i denne Uddeling blandt de Tolv Apostle og andre Herrens Tjenere i denne Kirke, og dersom Nogen stiller sig i Vejen for at hindre denne Enighed, vil han blive sat tilside og en Anden komme til at indtage hans Plads.

Koret sang:

»Let the Mountains Shout for Joy.«

Apostel George Teasdale opsendte Slutningsbønnen.

Anden Dag.

Onsdag Morgen den 5te April.

Koret og Forsamlingen sang:

»Now let us rejoice in the day of salvation.«

Bøn af Apostel John W. Taylor, hvorefter Koret og Forsamlingen istemte Salmen:

»How firm a foundation, ye Saints of the Lord.«

Apostel Franklin D. Richards

var den første Taler. Han sagde, at hele Israel i Dag er vaagnet til Bevidsthed om Nødvendigheden af at undersøge deres aandelige Stilling, og Folket bedømmer sig selv og behøver derfor ikke at dømmes af Andre. Da han i Gaar hørte Andre erkjende deres Fejl og bede om Tilgivelse hos dem, de maatte have fornærmet eller forurettet, følte han ogsaa, at han kunde regnes med blandt Syndere; ikke, at han havde begaaet store og betydelige Overtrædelser, men al Uret er Synd, og paa Grund af Kjødets Skrøbelighed vare vi Alle tilbøjelige til at synde. Guds Folk er kaldet til at være fuldkomment i dets Sfære, ligesom Gud er i sin, og Taleren ønskede at være i Harmoni med dem. Han ønskede at faa Tilgivelse,

dersom han havde gjort Uret mod Nogen; der var Ingen, overfor hvem han selv nærede uvenlige Følelser. Herren vilde tilgive os, hvis vi vare villige til at tilgive Andre. Skriften siger: „Med hvad Maal I maale, skal Eder igjen maales." Følelsen blandt de Hellige i Dag er at sætte dette Princip, Tilgivelse, i praktisk Udøvelse ved at tilgive deres Næste og ved selv at give Oprejsning for begaaede Fejl mod Andre.

Endvidere sagde han: Det falder meget haardt for Mennesker at elske deres Fjender, men jeg skal bestræbe mig for at gjøre dette ogsaa, thi det er Guds Befaling. Ligesaa ønsker jeg tilfulde at udføre mine Pligter som en Herrens Apostel. Det behager Herren at lade Tildragelser indtræffe, der ere afpassede efter vore Omgivelser i Livet. Denne Omstændighed, Indvielsen af Templet, bringer os Fred og Glæde, og vi udrydde alt Had af vore Hjerter, saa at vi maa have vor himmelske Faders Velbehag. Herren fordrer af os, at vi skulle tilgive alle Mennesker; den, der ikke vil tilgive sin Næste, som beder ham om Tilgivelse, er selv en større Synder end den, som beder ham om Tilgivelse. For Øjeblikket synes Intet mere ønskeligt for de Hellige end at saa dette Tempel indviet. Vort Offer til Herren nu er vor Hjertens Ydmyghed og Attraa efter at leve rettelig for ham. Hvilke Velsignelser kunne vi ikke forvente under saadanne Omstændigheder?

Taleren dvælede dernæst ved den Tid, da Jordens Grundvold lagdes, og den Glæde, der besjælede Guds Sønner og Døtre ved Fuldendelsen af Skabelsens herlige Værk, og sagde, at en Del af den Aand, der da besjælede dem, i Dag fylder de Helliges Hjerter ved Tanken om Fuldendelsen og Indvielsen af vort Tempel her. Menneskene ere komne til Jorden for at nyde Glæde, og dersom de adlyde Guds Love, ville de ogsaa efter fuldendte Prøver og Gjenvordigheder i dette Liv indgaa til den himmelske Glæde, der vil bortdrive al Sorg; dette er, hvad Kristi Evangelium har lært os. Denne Sidste-Dages Uddeling tog sin Begyndelse, da Jesus selv kom til Jorden og gjengav sit Evangelium.

De Hellige have været rigelig velsignede med Vidnesbyrd om, at dette er Herrens Værk. Nu, da dette Tempel er fuldendt, maa vi vaagne op til Arbejde for vore Dødes Gjenløsning og udføre den Pligt, som paahviler os i den Retning.

Apostel Brigham Young

sagde: Jeg fremstiller mig for denne Forsamling med Ærefrygt for Gud. Jeg skylder ham Alt, hvad jeg har, og det saa vel som jeg bør bruges i hans Tjeneste.

Jeg har været borte fra Kirkens Hovedkvarter i flere Aar; men mit Hjerte har været blandt de Hellige i deres Samlingssteder. Vi ere svage Skabninger og kunne ikke udføre Herrens Værk uden ved hans Bistand. Naar vi overveje Alt, hvad vi som et Folk have gjennemgaaet, kunne vi tydelig se, at den Almægtige har været med os fra Begyndelsen. Jeg har været med Kirken fra Missouri indtil nu, og mange Tildragelser i Nauvoo ere fæstede i min Hukommelse. Jeg erindrer meget vel Profeten Joseph Smiths Ansigt og Udseende, og denne Erindring er behagelig.

Da de Hellige bleve drevne fra Illinois, blev min Faders Hus med Indbo og Alt overladt til vore Forfølgere; da vi i Februar 1846 gik over Mississippifloden, brød Isen op, og det var et meget farefuldt Foretagende at komme over Floden. Det var en stormfuld

Aarstid, og Mange døde som Følge heraf. De Helliges Lidelser den Gang vare skrækkelige at skue; jeg har aldrig set Mennesker døje noget Lignende.

I mit stille Sind har jeg tænkt tilbage paa den Tid og dens Gjenvordigheder og Strabadser, medens jeg har lyttet til Mænd i denne Konference, som vare med den Gang, og som siden have udført et stort Arbejde for at frembringe den nuværende Tids Fred og Fremgang i dette vestlige Land. Saa længe Forfølgelserne mod os varede, beklagede vi os over, at vi vare Gjenstand for dem; men ikke desto mindre har den Modstand, vi have været udsatte for, været en Velsignelse i Forklædning. Den har udviklet vor Selvtillid og gjort os enige, naar det gjaldt Selvforsvar.

Dette Værk gaar fremad, og de, der vedblivende følge Evangeliet, blive bedre Borgere, bedre Fædre, Mødre, Mænd, Hustruer og Børn.

Jeg erindrer den Tid i dette Folks Historie, da vi lede Mangel paa passende og tilstrækkelig Føde. De store og fordelagtige Forandringer, som have fundet Sted, maa alene tillægges den Almægtiges kjærlige Omsorg for os som sit Folk.

Vi ere udvalgte af Herren til at opfylde Profetierne, der ere udtalte af inspirerede Mænd i gamle Dage, Mænd, som formedelst Aabenbaringens Lys saa frem i Tiden til vore Dage. Jeg ved, at denne Kirkes Ledere ere Mænd af Gud, udsete af ham til at fuldføre hans Hensigter ved at opbygge det Sidste-Dages Zion, og de have været inspirerede af Gud til at lede dette Værk gjennem de mange Besværligheder, det paa sin Vej har mødt i de sidste Aar. Jeg ved, hvad det har kostet at oprette dette Værk og gjennemføre Kristi Evangeliums Principper, som ere aabenbarede igjen i vor Tidsalder. Den Modstand, der straks mødte denne Kirkes Ledere, har været mærkværdig ved sin Langvarighed. Vi ere komne til dette Land for at blive her, og ingen anden Magt end vore egne Synder og Overtrædelser kan flytte os.

Nye Erfaringer ville møde os ved dette Værks Fremgang, men vor Styrke til at modstaa og overvinde vil forøges i Forhold til vore Fornødenheder. Jeg anser politisk Erfaring eller Kundskab for at være lige saa nødvendig for vor Fremadskriden som Erfaring eller Kundskab i nogen anden Retning; men denne Erfaring bør og kan læres, uden at Folk paa Grund deraf blive hidsige og stridbare. Lige fra Begyndelsen er dette Folk blevet opfordret til at søge Visdom i gode Bøger og fra andre gavnlige Kilder.

Den politiske Organisation, der tilsidst vil blive oprettet af Kristus og eksistere under hans Styrelse, vil beskytte alle Mænd og Kvinder i deres Rettigheder og Privilegier. (Sluttes.)

Konferencen i Kjøbenhavn.

(Sluttet fra Side 254.)

Søndag Efterm. Kl. 2.

Koret sang „Bøn og Lovsang,“ forfattet af Søster Anna Otte, Musiken af Broder J. J. H. Otte.

Bøn af Ældste H. P. Jorgensen.

Salmen: „O min Fader, Du, som kjender“ blev afsungen.

Præsident Martin Nielsen fra Aar-

hus Konference var den første Taler. Han glædede sig over at have Lejlighed til at samles med de Hellige ved denne Konference og ønskede Herrens Aands Vejledning, medens han talte til Forsamlingen. Han sagde: Som et Folk tro vi paa Gud, vor himmelske Fader, alle Tings Skaber og Herre, paa hans Søn Jesus Kristus som Verdens Frelser, paa den Helligaand og paa Evangeliets Principer, saaledes som Jesus lærte dem, og som de ere os aabenbarede. Vi forkynde, at Menneskene skulle omvende sig og blive døbte til deres Synders Forladelse, ligesom Johannes den Døber, Kristus og hans Apostle forkyndte fordum. Vi lære ogsaa, at Menneskene skulle vise deres Tro i Gjerning, thi ellers kunne de ikke arve Guds Rige. Taleren fremholdt flere Fakta vedrørende Daaben og sagde: Vi se af Skriften, at Tro og Omvendelse maa gaa forud for Daaben, thi Skriften siger: „Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig." Og atter: „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faa den Helligaands Gave." Vi lære, at Daaben, med Kristi Daab som Forbillede, skal ske ved Neddyppelse eller være en Begravelsens Daab, i Lighed med Jesu Kristi Begravelse og Opstandelse, og at spæde Børn ikke skulle døbes, eftersom de ikke kunne tro, da de ikke ere udviklede nok hertil, og ikke have nogensomhelst Synd at omvende sig fra. Dernæst omtalte han Principet Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave og skildrede den Harmoni, som fandtes i den sande Kristi Kirke i Modsætning til de forskjellige religiøse Samfund i Verden, som ere stiftede ved menneskelig Kløgt og Visdom. Sluttelig bar han sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandheder og opmuntrede de Hellige til at efterleve deres Religion.

Salmen: „Almagts Gud, vi for Din Trone" o. s. v. blev afsungen.

Ældste Charles L. Olsen var den næste Taler. Han fremstod med dyb Ydmyghed overfor sin himmelske Fader og tilstod sin egen Ringhed, og at han af sig selv eller uden den Helligaands Bistand ikke var i Stand til at belære Nogen om Evangeliet. Han sagde: Vi Sidste-Dages Hellige tro, at Bibelen indeholder Guds Ord, skrevne af Mænd, som vare inspirerede af Gud til at tale og profetere, samt Bud og Befalinger fra Herren, der, forsaavidt Menneskene ville adlyde og efterleve samme, ville lede dem fremad paa den Vej, som fører til Frelse. Naar Herren har været saa god, at han har skjænket sine Børn denne Bog, Bibelen, som en Rettesnor for deres Vandel, givet dem god Fornuft og endvidere aabenbaret sin Vilje angaaende det, de skulle gjøre for at opnaa Frelse, vil han aldeles ikke undskylde dem, som med Forsæt forkaste hans Bud og Love, — som vandre efter Kjødets Begjærligheder og dyrke en falden Natur i Stedet for den sande og levende Gud. Vi leve paa en Tid, da selvkaldte Lærere forkynde, hvad de kalde Guds Ord, for Betaling; de prædike det, der kildrer de Menneskers Øren, som betale dem for deres Tjeneste; og mange af disse „Ordets Tjenere" fremsætte falske Lærdomme, hvorved de Enfoldige blive vildledte. Herrens Ord til sine Apostle vare: „I have annammet det for Intet, giver det for Intet." Han sagde ogsaa paa det Bestemteste: „De dyrke mig forgjæves, idet de lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskers Bud." Hvad skal man sige om Barnedaaben? Er den ikke et Menneskebud? Jo, visselig. Vor Opfattelse angaaende Udøvelsen af dette Menneskebud er, at det er en Vederstyggelighed for Herren og en højtidelig Gudsbespottelse, idet man ved at antage, at et

lidet Barn er syndigt, saa at det behøver Daab, fornægter Kristi Barmhjertighed og tilsidesætter hans Forsoning og hans Forløsningskraft.

Efter at have omtalt andre Bud, som Menneskene havde indstiftet for at raade Bod paa deres Afvigelser fra Kristi sande Evangelium, sluttede Taleren med at sige: Dersom Menneskene vilde handle lige saa ufornuftigt i timelige Anliggender, som de i mangfoldige Tilfælde handle i aandelige, vilde man betragte dem som store Taaber, og deres Forvaltninger vilde blive erklærede for ugyldige.

Koret og Forsamlingen sang Salmen: „Priser Profeten, som skued Jehovah."

Taksigelse af Ældste L. P. C. Nielsen.

Søndag Aften Kl. 6.

Mødet aabnedes med, at Koret sang Salmen: „O, sig, hvad er Sandhed."

Bøn af Ældste Peter Nielsen.

Salmen: „Se Morgenstjernens Straalers Glans" blev afsungen.

Konferencepræsident C. P. Larsen talte derpaa til de Forsamlede. Han sagde: Idet jeg fremstaar for at tale til Eder, beder jeg Eder at opsende Eders Forbønner til Herren for mig, og jeg beder selv, at Herren vil hjælpe mig med sin Aand, saa at det, jeg siger, maa blive til Belærelse og Opbyggelse. Der er mange Problemer, som Menneskene gjerne vilde høre udviklede, men i Almindelighed ikke Religionsspørgsmaalet. Ethvert Menneske burde rette det Spørgsmaal til sig selv: Hvorfra er jeg kommen her til denne Verden, og hvor gaar jeg hen, naar jeg gaar herfra? Der er to forskjellige Magter, som gjøre sig gjældende i Verden, den gode og den onde Magt, og Menneskene staa til Ansvar for den Stilling, de indtage med Hensyn til den Indflydelse, som disse hinanden modsatte Magter udøve. Der er en Indflydelse, som gjør sig gjældende i vore Dage, der søger at friste Menneskene til at fornægte Tilværelsen af en almægtig Gud, alle Tings Skaber og Herre, og som frister Menneskene til at leve et tøjlesløst, letfærdigt Liv, indbildende dem, at der intet evigt Liv er til. Give Menneskene efter for denne Indflydelse, faar den tilsidst Magt over dem. Samvittighedens Stemme bliver overdøvet. De høre ikke dens Advarsler og gaa den anden Død imøde. Taleren omtalte den fordærvende Indflydelse, Spiritus havde, og sagde, at Aarsagen til den sociale Elendighed i Verden var Synden og den alene. Naar vi adlyde Herrens Befalinger, vilde vi blive velsignede. De Sidste-Dages Helliges Indsamling til Zion i det fjærne Vesten og deres lykkelige sociale Liv der var et Vidnesbyrd herom. Istedetfor at Kristi Kirke skulde være organiseret med Apostle, Halvfjerds, Højpræster, Ældster, Præster, Lærere og Diakoner, vare de forskjellige saakaldte Kristi Kirker i Verden organiserede med Paver, Kardinaler, Ærkebiskopper, ja endog med Generaler, Majorer og Løjtnanter. Disse Mænd kunde naturligvis ikke have guddommelig Fuldmagt eller nogen Bemyndigelse til at opbygge Kristi Kirke. Taleren bevidnede, at de Gaver, der nu bleve givne til Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, vare de samme, som bleve givne til de Hellige i fordums Dage, og opmuntrede dem, som ikke kjendte vor Lære, til at undersøge samme.

Koret intonerede en Afskedssang, forfattet af Søster Laura Berberich.

Præsident Joseph Christiansen talte derefter. Han sagde, at Herren havde atter oprettet sin Kirke paa Jorden med bemyndigede Embedsmænd som i gamle Dage; Kristi Kirke havde været bort-

ryddet fra Jorden siden Apostlenes Dage; Fortidens Profeter havde forudsagt saa vel Kristi Kirkes Udryddelse fordum som dens Gjenoprettelse i de sidste Dage. Taleren stillede det Spørgsmaal: Hvorfor ville Menneskene ikke tro, at Herren har aabenbaret sig i vore Dage og gjengivet sit Evangelium til Jorden? Hvad Aarsag have de til ikke at tro dette? Der er Meget, sagde han, der taler for, at Herren har aabenbaret sig, og Menneskene kunne ikke undskyldes, naar de undlade at undersøge, om de Lærdomme, vi forkynde, ere sande. Taleren fortsatte: Jeg vil sige til dem af Eder, som endnu ikke have sluttet Pagt med Herren: Bøj Eders Knæ i Ydmyghed for Herren og bed til ham, at han vil aabenbare Eder, om vi forkynde Sandhedens og Livets Evangelium for Eder. Jeg beder, at Herrens Aand maa være udgydt over Eder, saa at I maa forstaa Frelsens Vej og lade Eder døbe i Jesu Kristi Navn til Eders Synders Forladelse og i Sandhed slutte „en god Samvittigheds Pagt med Gud."

Konferencepræsident C. P. Larsen takkede sluttelig Alle, som havde smykket Salen til Konferencen.

Koret og Forsamlingen sang Salmen: „Guds Aand som en Ild nu begynder at lue," hvorefter Konferencen hævedes til ubestemt Tid med Taksigelse af Ældste Charles Sorensen.

Konferencemøderne vare besøgte til Trængsel af Kirkens Medlemmer saa vel som af mange Fremmede, af hvilke tilsyneladende de Fleste vare intelligente, sandhedskjærlige og sandhedsøgende Personer, der glædede sig ved at blive opbyggede sammen med Kirkens Medlemmer.

N. F. Grén,
Skriver.

Den 1ste Juni 1893.

Ærlighed.

Iblandt de ti Bud, der bleve givne Moses paa Sinaj Bjerg som en Lov for Herrens Folk, var der eet, som lød saaledes: „Du skal ikke stjæle." Da vor Herre og Mester senere sammenføjede disse ti Bud i to store Hovedbud, lød det ene af disse saaledes: „Du skal elske Din Næste som Dig selv."

Baade under den mosaiske og den apostoliske Tidsregjering behandlede de kirkelige Myndigheder alle dem, som brøde dette Bud; men i den senere Tid ere kun Trosspørgsmaal blevne indankede for theologiske Domstole, medens Menneskenes Handlinger ere blevne behandlede af de civile Myndigheder. Denne Tingenes Tilstand har baaret Frugt. Naar et Menneskes Samvittighed ikke kan røres, men dets Retfærdighedsfølelse alene bestaar i Frygt for Lovens straffende Haand, vil Ærlighed i Reglen kun være et ydre Skin. Dette viser sig ofte i det daglige Liv. Mange Mennesker, som i Virkeligheden ere store Bedragere, tro om sig selv, at de ere Mønstre paa Ærlighed og Redelighed, fordi de aldrig ere komne i Konflikt med Lovene.

Nogle synes at mene, at naar de blot ikke med Magt fratage Næsten hans Gods, stjæle de ikke. Efter Jesu Prædiken at dømme var der ogsaa Nogle paa hans Tid, som havde lignende Anskuelser; men der er mange Maader,

hvorpaa en Person kan berøve en Anden hans Gods eller drage Fordel af hans Godtroenhed og Uvidenhed og saaledes forsynde sig mod Guds Bud. Den f. Eks., som laaner Noget af en Anden, er kun ærlig, forsaavidt han opfylder sine Løfter i Følge den indgaaede Overenskomst.

Paa en Tid som denne, da saadanne Laster som Utugt, Drukkenskab, Sværgen, Banden o. s. v. ere saa almindelige og saa iøjnefaldende, er det muligt, at Ældsterne, som ere udsendte for at forkynde det evige og sande Evangelium, af og til forglemme at fremhæve Vigtigheden af et ærligt og redeligt Levnet; i Særdeleshed kan dette hænde, naar de ere i Samtale med Personer, som gaa og gjælde for at være ærlige og redelige Medborgere af Samfundet.

Det er kjedeligt at vide, at der endog iblandt os, som have annammet Sandheden, findes Mænd og Kvinder, for hvem det tilsyneladende er svært at skjelne mellem Mit og Dit; men alligevel forstaa vi, at dette skal være Tilfældet, thi Evangeliet er lignet med et Net, som kastes ud i Havet, og som samler alle Slags Fisk. Vi læse i den hellige Skrift, at endog i Johannes den Døbers Dage Mænd og Kvinder kom til ham og forlangte Daab, førend de endnu havde omvendt sig, og vi finde endvidere, at falske Brødre senere indsnege sig i Menigheden. Det er saaledes ikke at vente, at vi kunne undgaa, at uærlige Mennesker blive indlemmede i vor Kirke, i Særdeleshed eftersom vi tro, at Naadens Dør staar aaben for enhver bodfærdig Synder.

Vi ønske dog at fremhæve, at dersom Nogen skal forvente at nyde Velsignelse efter at være bleven nedsænket i Daabens hellige Vande, er det en absolut Nodvendighed, at han omvender sig fra sine Synder. Dersom Bedrageri af nogen Slags skulde være en af disse Synder, er Omvendelsen ikke fuldstændig, førend den Forurettede fuldt ud erholder Erstatning fra den, som har forurettet ham eller hende; og dersom Nogen bliver indlemmet i Kirken uden at vise en saadan Omvendelse, maa han ikke forvente at komme i Besiddelse af de samme Velsignelser ved at adlyde Begyndelsesprinciperne i Evangeliet som den, hvis Omvendelse fra Synd er fuldstændig og oprigtig.

Vi ønske, at Enhver, som læser dette, nøje vil overtænke det, og at den, som finder, at disse Ord ramme ham, vil følge Apostelen Paulus' Ord i Efeserbrevets 4de Kapitel, 28de Vers.

Menneskene se paa os med Opmærksomhed, og de vente, at vi skulle vise dem et følgeværdigt Eksempel i enhver Henseende; den, som ikke vil leve et ærligt og redeligt Liv og Levnet, maa berede sig paa, at hans Samkvem med Guds Folk vil ophøre, thi Tiden kommer, da enhver Anstødssten skal udryddes.

Lad os altid erindre det gamle Ordsprog: „Ærlighed varer længst."

Ankomst af Missionærer.

Følgende Missionærer fra Utah ankom via Rotterdam til Kjøbenhavn den 22de Maj: H. P. Hansen og Lars P. Christiansen, Hyrum; P. C. Rasmussen, Draper; Abraham J. Hansen, Spanish Fork; Christian Pedersen Hald, Ephraim; Jacob Larsen, Paradise; M. M. Hansen, Bluff Dale, samt John Anderson og A. J. Høglund, Salt Lake City. Vi byde dem hjertelig velkomne.

Afløsning.

Følgende Brødre løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Ældste Lars C. Møller fra at arbejde i Aarhus Konference;

Ældsterne J. P. Andreasen og L. P. C. Nielsen fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Disse Brødre have virket efter bedste Evne for at sprede Sandhedens Lys blandt deres Medmennesker; vi ønske, at Herren vil velsigne dem for alle deres Opofrelser i dette ædle Øjemed.

Den Sidstnævnte, Broder Nielsen, har, medens han har været her, maattet friste den haarde Skjæbne at miste sin Hustru, efterladende sig 5 smaa Børn; Autoriteterne have som Følge deraf anset det for Visdom, at han bliver løst fra sin Mission. Maa Gud give ham Taalmodighed og Styrke til at udholde den store Prøve, som er ham paalagt.

Beskikkelse.

Ældste Andrew J. Wahlquist beskikkes til at præsidere over Goteborg Konference;

Ældsterne H. P. Hansen og Jacob Larsen beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference;

Ældsterne P. C. Rasmussen og Abraham J. Hansen beskikkes til at arbejde i Christiania Konference;

Ældste Lars P. Christiansen beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference;

Ældsterne Christian P. Hald og M. M. Hansen beskikkes til at arbejde i Aalborg Konference;

Ældste John Anderson beskikkes til at arbejde i Stockholms Konference;

Ældste A. J. Høglund beskikkes til at arbejde i Goteborg Konference;

Alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

C. A. Carlquist,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Uddrag af Korrespondance.

Ældste M. Petersen skriver fra Aalborg den 27de April: „De Hellige her arbejde med fornyede Anstrængelser for at tjene Herren, deres Gud, saa de kunne beredes for hans Komme. Vi nære det bedste Haab for Fremtiden angaaende Evangeliets Fremme her i denne Konference. Flere ere blevne indlemmede i Kirken i den senere Tid; Mange undersøge vor Lære, og nogle af disse ville uden Tvivl annamme Evangeliet. Vore Kredslærere ere gode Mænd; de, saa vel som de Hellige, ere nidkjære for Herrens Sag, og dette bidrager Meget til, at vi kunne vidne for vore Medmennesker. Missionærerne virke med

Flid og Nidkjærhed i deres Kalds Pligter, og de bedste Følelser herske iblandt os. Herrens Velsignelser ere rigeligt udgydte over os, og Gud alene tilkommer Æren for alt Godt."

Ældste A. M. Nielsen skriver fra Bergen den 29de April: „Jeg kan i Sandhed sige, at jeg er glad og tilfreds i Evangeliet, og takker Herren, fordi jeg nyder Helbred og Sundhed. Jeg har i den senere Tid haft flere gode Anledninger til at forkynde Evangeliet for mine Medmennesker; jeg fik nemlig lejet en stor Sal, og til de tre første Forsamlinger, jeg holdt deri, var Lokalet helt fuldt af Tilhørere. Det er lidt haardt for os Missionærer at leje Lokaler, betale for Avertissementer om vore Møder i Aviserne og betale alle andre Udgifter, der ere forbundne med Forkyndelsen af Evangeliet, men selv om Alt, hvad jeg ejer, skulde medgaa, ere mine Følelser dog saaledes, at jeg alligevel vil gjore, hvad jeg kan, medens jeg er paa min Mission, for at sprede Evangeliets Lys blandt mine Medmennesker; thi jeg ved, at Herren er mægtig til at belonne Enhver, som er villig til at ofre sig i hans Tjeneste. Jeg skuer med Glæde hen til Konferencen, da jeg vil faa Lejlighed til at samles med Brødrene, Missionærerne."

Korrespondance.

Tromsø, Norge, den 25de April 1893.

Præsident Joseph Christiansen.

Kjære Broder!

Deres kjærkomne og opmuntrende Skrivelse af 22de Marts have vi, Broder Iversen og jeg, modtaget og takke for Samme.

Vi have haft Lejlighed til at prøve en af Nordlands barskeste Vintre. Vejret har været ubehageligt baade paa Sø og Land. Mangfoldige Fiskerbaade ere forliste, og mange af de stakkels Fiskere have saaledes fundet en vaad Grav. Medens Kulden og Stormen have raset, har Herren imidlertid velsignet os i vort Arbejde og i Udførelsen af vore Kaldspligter samt holdt sin Haand over os baade paa Søen og paa Landjorden. Vi have haft Anledning til at bære Vidnesbyrd om Evangeliet til mange af vore Medmennesker. Det ser ud til, at Mørket begynder at spredes, og at Lyset trænger sig frem ogsaa i disse nordlige Egne. Sandheden synes at vinde Terræn, og vi glæde og fryde os derover.

Her i Byen ere Udsigterne gode; Herren har aabnet Udvej for os, og vore Forsamlinger have stadig været godt besøgte. Den Oprorsaand, som gjorde sig gjældende, da vi kom, er gradvis forsvunden, og Udsigterne ere gode. Mange oprigtige Mennesker undersøge Evangeliet; Folk her ere i Almindelighed bundne i Traditioner og Fordomme, og det er svært for dem at fatte, hvad vi lære, men det ser dog ud til, at disse Baand begynde at løsnes. Der er et stort Arbejde at udføre her i denne Del af Herrens Vingaard. Dersom Nogen tror, at i Norge Alle have hørt Evangeliet, er dette en Fejltagelse.

Herren har ladet os finde Venner, og vi give ham Æren for, hvad vi have været i Stand til at udfore i hans Navn. Vi ere forvissede om, at vi fra Tid til anden blive erindrede i de Helliges Bønner til Herren. Vi regne

Modstand for Intet, og vort eneste Ønske er trofast at udføre vort Ærinde.

De faa Hellige her gjøre Alt, hvad der staar i deres Magt, for at fremme Herrens Sag. Broder Iversen i Forening med mig sender en kjærlig Hilsen til Alle i Nr. 14.

Deres Broder i den nye og evige Pagt,
H. A. Petersen.

Christiania, den 1ste Maj 1893.

Præsident Joseph Christiansen.

Kjære Broder!

En kort Beretning om Tilstanden i Christiania Konference vil maaske interessere Dem, da De vel neppe faar Lejlighed til at besøge os oftere, medens De er i Skandinavien.

Jeg har i den senere Tid besøgt Frederiksstad, Fredrikshald og Drammens Grene og kan sige, at jeg fandt gode Følelser raadende blandt de Hellige i disse Byer. De fleste af de Hellige ere ivrige for Sandhedens Sag og for at opfylde deres Pligter i Evangeliet. I de to først nævnte Byer er der ikke mange Fremmede, som interessere sig for at besøge de Helliges Forsamlinger; dog er der Nogle, som undersøge vor Lære, og som vist ville slutte Pagt med Herren.

I Drammen ere Udsigterne for Evangeliets Fremme lovende; mange Fremmede nære levende Interesse for Evangeliet; Forsamlingerne ere godt besøgte, og en god Aand gjør sig gjældende. Ældste N. Andersen i Laurvigs Gren har virket med Flid for at faa Lejlighed til at tale i Tønsberg og andre Steder, hvor Evangeliet ikke har været prædiket i mange Aar. Det lykkedes ham ogsaa at holde flere Forsamlinger, som vare godt besøgte, i respektable Lokaler, og endskjøndt han endnu ikke har set nogle Frugter af sit Arbejde, har han dog det Haab, at hans Bestræbelser ville bidrage til Herrens Værks Fremme. Brødrene i Mandal — hvor Evangeliet maaske aldrig er blevet prædiket for — havde god Lejlighed til at bære deres Vidnesbyrd og forklare Sandhedens Principer for Folket der, indtil nogle af „Ordets Tjenere" lagde sig imellem og hindrede Brødrene i at holde Forsamlinger.

I Bergen ere Udsigterne ogsaa meget gode; Forsamlingslokalet er ikke stort nok til at rumme Alle, som ønske at overvære Forsamlingerne. Nogle ere i den senere Tid blevne indlemmede i Kirken, og Andre ville snart følge efter.

I Aalesund have Missionærerne haft god Fremgang, og Udsigterne for Fremtiden ere lyse. Mange Bøger og Skrifter ere udspredte iblandt Folket, og mange Forsamlinger ere blevne afholdte og have været godt besøgte. Missionærerne havde i Begyndelsen megen Modgang der, men nu er Alt roligt, og Mange undersøge med stor Interesse Evangeliet.

Trondhjems Gren har jeg ikke hørt fra i den senere Tid, men de sidste Efterretninger derfra gaa ud paa, at Forsamlingerne vare ganske godt besøgte, og at der næredes Haab om, at Frugterne af Ældsternes Virksomhed snart vilde vise sig.

Beretningerne fra Nordland (Tromsø Gren) ere opmuntrende; Brødrene her have haft god Lejlighed til at bære deres Vidnesbyrd for mange Mennesker, og jeg tror, der vil være gode Udsigter for Missionen deroppe. Tusinder af gode og oprigtige Mennesker der have aldrig hørt det sande Evangelium blive forkyndt af en Herrens bemyndiget Tjener; Alt, hvad de have hørt om de Sidste-Dages Hellige, har været falske Rygter, opdigtede og udspredte for at

hindre Guds Værks Fremgang, men en lysere Tids Morgen begynder at bryde frem. Fordomme og Falskhed maa vige, efterhaanden som Folk blive oplyste, og Sandheden bliver forkyndt iblandt dem.

Tilstanden i Christiania Gren er god; de fleste af de Hellige ere gode Mennesker, som ere meget nidkjære i Opfyldelsen af deres Pligter. Mange betale deres Tiende fuldt ud, og de, som opfylde dette Bnd, ere velsignede af Herren og mangle ikke deres daglige Brød; Herren har givet dem Kræfter og banet Vej for dem, saa at de have haft Arbejde og Fortjeneste, medens mange Andre have været arbejdsløse og i mange Tilfælde manglet Føde og andre af Livets Fornødenheder.

Vore Forsamlinger ere og have været bedre besøgte i Vinter, end Tilfældet har været i mange Aar. Vi bekjendtgjøre i Aviserne, naar vi afholde vore Møder, og ligeledes ofte, hvilke Emner vi ville tale over. Dette, tro vi, har kun haft Godt til Følge. Mange undersøge vor Lære og nære Interesse for Evangeliet, saa at Fremtidsudsigterne for Herrens Sag ere gode, og jeg tror, at nogle oprigtige Mennesker snart ville slutte sig til Herrens Folk.

Jeg føler mig meget opmuntret i mit Arbejde, thi i det Hele taget ere Udsigterne for Evangeliets Fremgang i Norge bedre, end de have været i lang Tid. Alle Missionærerne føle sig glade og tilfredse, og de virke med en rosværdig Iver for den ædle Sag, de have viet sig til.

Vinteren har været meget stræng, men den har ikke hindret os synderligt i Udførelsen af vore Pligter. Missionærerne vare Alle raske, da jeg sidst hørte fra dem, og deres Følelser gik ud paa at stræbe fremad i dette Kjærlighedsarbejde. Vi have i Sandhed Aarsag til at være taknemmelige mod vor himmelske Fader, fordi han har holdt sin beskyttende Haand over os, og fordi vi have været ansete værdige til at repræsentere hans Folk og det store Sidste-Dages Værk iblandt vore Medmennesker.

Med en venlig Hilsen til alle Brødrene i Nr. 14 fra Brødrene Sørensen og Folkman samt mig selv forbliver jeg

Deres Broder og Medarbejder i
Kristi Evangelium,

A. M. Israelsen.

Luften som Livskilde.

Kulsyre.

Naar en ny Brønd skal graves, eller en gammel renses, hænder det nu og da, at Arbejderen, som er beskjæftiget hermed, falder bevidstløs om. Undertiden er han død med det samme. En anden, der fires ned for at hjælpe ham, gaar det ikke bedre. Det lykkes kun sjælden at frelse dem. De ere kvalte. Det samme kan finde Sted i Bjærgværker, i Kulgruber og i Kjældere, hvor Øl eller Vin ere i Gjæring.

Ved Neapel er en Grotte, Hundegrotten kaldet. Mennesker kunne uden Ulempe færdes oprejst derinde; men lægge de sig ned, kvæles de. Folk paa Stedet pleje at gjøre Forsøget for Fremmede med en Hund. Deraf Grottens Navn.

Paa Øen Java findes den berømte

Giftdal — en Ørken mellem Bjergene. Den er ensom, trist og øde. Dødens Haand ruger over den. Ikke den fattigste Nælde finder Trivsel her, ikke det ringeste Frø kommer til at spire. Den, der lægger sig til Hvile, rejser sig aldrig igjen. Han kvæles.

Paa Bunden af dybe Brønde, i Kjældere, hvor der foregaar Gjæring, i Kulgruber og Bjærgværker, i Hundegrotten og Giftdalen udvikles nemlig en Luftart, Kulsyre. Den er saa tung, at man kan hælde den som en Vædske fra eet Glas over i et andet. Derfor søger den altid nederst, hvor den forekommer i rigelig Mængde. Ilt og Kvælstof hvile ovenpaa den, ligesom Olje paa Vand. Den egner sig ikke til Indaanding, den stanser Forbrændingen i Stedet for at fremme den. Derfor kvæles den, der indaander den.

Kulsyren er ikke et Grundstof som Ilten og Kvælstoffet, men en kemisk Forbindelse af Ilt og Kulstof. Den har hverken Farve eller Lugt, foraader altsaa ikke sin Nærværelse og kan derfor være en farlig Fjende. Men man har lette Midler til at undersøge, om den er tilstede i en saadan Mængde, at den kan gjøre Fortræd. Da den umuliggjør Forbrænding, vil Ild slukkes i den. Sænker man altsaa et tændt Lys ned i en Brønd, og det slukkes, er der Fare paa Færde. Vedbliver det at brænde, kan man derimod rolig stige der ned; der er ingen stor Ansamling af Kulsyre.

Et andet Middel er klart Kalkvand. Kommer det i Berøring med Kulsyre, forbinder denne sig kemisk med Kalken, og herved bliver Vandet blakket og uklart.

Naar vi antænde en brændbar Gjenstand: et Stykke Kul eller Ved, en Tørv eller et Lys, brænder den op, den forsvinder for vort Øje; det synes, at den er fuldstændig tilintetgjort.

Og dog er ikke en eneste Smule af den gaaet tabt. Gjennem Forbrændingen har den kun antaget nye Former. Dem kan man finde og paavise.

Sagen er denne:

Kullet, Veddet, Tørven og Lyset ere sammensatte af forskjellige Grundstoffer. Et af dem hedder Kulstof eller Kul. Stenkul er ikke Kul, det indeholder kun Kul.

Dette Kul er et fast Grundstof, som kun sjelden findes rent i Naturen. Vi kjende det under de forskjelligste Former. Den haarde Diamant, det bløde Grafit eller Blyant, de sprøde Kokes og Trækul, det er altsammen nogenlunde rent Kulstof. Fedtet i vort Legeme indeholder en hel Del Kul, og naar vi drive alt Vandet ud af et Træ, bestaar Halvdelen af den tiloversblevne tørre Masse af Kul. Det er denne Halvdel, der gjennem sin Forbrænding opvarmer vore Ovne.

Vi maa ikke lade os vildlede af, at vi hverken i Veddet, Lyset eller andre brændbare Gjenstande kunne gjenkjende Kullet; thi Grundstofferne give sig ikke uden videre til Kjende i deres kemiske Sammensætninger og Forbindelser. Ingen formaar at opdage Kviksølvet i Zinnoberen, og dog er det der, vi kunne jo udskille det gjennem en Opvarmning. Man kan ogsaa paavise Kulstoffet i Ved. Det gjør Kulsvierne hver Dag ved Opvarmningen i deres Miler; det Trækul, de indvinde, er temmelig rent Kul.

Men nu hører Kulstoffet med til Iltens store Familje, og saa snart disse to Grundstoffer forbinde sig kemisk med hinanden, altsaa naar Kullet forbrænder, ligegyldig om det sker hurtigt eller langsomt, dannes der Kulsyre. Kulstoffet tvinges saaledes gjennem sin Forening med Ilten fra sin faste Skikkelse til at blive en Bestanddel af Atmosfæren, og

denne luftige Tilstand vedbliver, indtil dets Forbindelse med Ilten af en eller anden Grund hæves.

Lad os følge Forandringerne i et kulstofholdigt Legeme under dets Forbrænding. Vi vælge et almindeligt Stearinlys.

Naar vi have tændt det, kunne vi i Luen adskille tre Dele: Inderst en mørk Kegle af Kul-Brinte. Den brænder ikke, fordi den ej har Forbindelse med den omgivende Luft. Omkring denne mørke Kegle er en rødlig Lue af brændende Brint. Heri blive Stearinens Kuldele rødglødende og lysende. Yderst er et tyndt grønlig-gult Lag, der er i umiddelbar Berøring med Luften. Dette er ren Brint, hvori Kullet forbrænder og giver den stærkeste Varme.

Men ikke alt Kullet forbrænder; en Del af det undflyr i Skikkelse af Røg eller smaa Soddele. Her er Kullet kun undergaaet en Formforandring, og det er ikke vanskeligt at kjende igjen.

Leder man nu Luften fra Flammen gjennem klart Kalkvand, bliver dette uklart, og dette er, som ovenfor sagt, netop det sikre Tegn paa, at hin Luft er Kulsyre.

Holder man derefter et koldt Strygejærn, et Stykke koldt Porcellæn eller en lignende Gjenstand over Flammen, beslaas Gjenstanden med Dug, der kan blive saa stærk, at den samler sig i store tunge Draaber. Det hører jo ogsaa med til vore Vintererfaringer, at der danner sig Em paa den indvendige Side af Glasset, naar vi sætte det over den tændte Lampe.

Hvor er nu dette Vand kommet fra? — Om en Udsvedning af Glasset, Porcellænet eller Jærnet kan der naturligvis ikke være Tale! Nej, Vandet kommer fra selve Flammen i Form af Damp, der fortættes til Draaber, naar den afkjøles.

Dette gaar saaledes til: Foruden Kulstoffet findes der — i Stearinen som i andre brændbare Sager — Grundstoffet Brint. Naar denne opvarmes, gaar den over i Luftform, paa samme Maade som Vand bliver til usynlig Damp. Atmosfærens Ilt strømmer til, forbinder sig kemisk med den opvarmede Brint, og Produktet af denne Forbindelse er Vand!

Lysets Forbrændingsprodukter vare altsaa Kulsyre og Vand. Atter en forunderlig Modsætning. Vand slukker Flammen, og denne frembringer Vand.

Som det gaar med Lyset, gaar det med alle Gjenstande, der forbrænde, ogsaa med vort eget Legeme. Ilten suges ved Aandedraget ind i Lungerne. Her optages den af Blodlegemerne, føres med disse rundt til ethvert, selv det fjerneste Punkt i Legemet, baner sig Vej gjennem de snævreste og mest indviklede Krinkelkroge og indgaar overalt sine kemiske Forbindelser med Legemets Grundstoffer: dels med Brint og danner Vand, dels med Kulstof og danner Kulsyre, og naar den har udført dette Arbejde, bringer den sine Erobringer bort.

(Sluttes.)

— „Jeg," raabte Vinteren, „klæder Jorden af og frem den nøgne Sandhed viser." Men mildt til Gjensvar Vaaren gav: „Jeg dækker kjærligt Jordens Grav, og derfor Skabningen mig priser."

— Hæv, Menneske, Din Pande mod Himlens Stjernehær, og se i Lysets Lande Dit Haab, Dit sande Værd! Imellem Engle stillet og Dyr — Du er et Led, en Afglans af Guds Billed, Dit Maal er Evighed.

Bøn og Lovsang.

(Afsungen ved Konferencen i Kjøbenhavn den 30te April 1893.)

Egen Melodi.

Almagts Gud, vi for Dit Aasyn vandre,
Her tilsammen vi os glæde vil,
Tale, synge, bede med hverandre,
Vi, som evigt Dig vil høre til.

Kor: Ja, vi synge vil og ære
Fader, Søn og Helligaand;
Maa vi stedse Sandhed lære,
Knyttes fast i Pagtens Baand.

Nu, ved denne Højtidsfest, vi bede:
Skjænk Din Aand, o Fader, til os her;
Vil Du Dine Tjenere nu lede,
Giv dem Kraft og Styrke hver især.

Kor: Ja, vi synge o. s. v.

Du os Livet gav, og vi vil vandre
Paa Retfærdigheds og Livets Sti,
Vi vil stride trofast med hverandre,
Fader kjær, med Aanden staa os bi!

Kor: Ja, vi synge o. s. v.

Dersom vi har syndet mod Dig, Fader,
Tilgiv, kjære Gud, os da vor Brøst;
Vi som Børn paa Dig os trygt forlader,
Du vor Hjælper er, vort Haab, vor Trøst.

Kor: Ja, vi synge o. s. v.

Hjælp os Fader, thi vi ere svage,
Saa vi kunne holde Dine Bud,
Saa at, naar Du ender vore Dage,
Vi maa føres frelst af Verden ud.

Kor: Hjælp os, Almagtsfader kjære,
Til at vandre tro og stærk,
Til at holde højt i Ære
Dit det store Sandhedsværk.

Anna Otte.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. A. Carlquist, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).